Diumenge 32 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,1-13): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Aleshores el regne dels cels es podrà comparar a deu verges, les quals, havent pres les seves llànties, sortiren a rebre l'espòs. I cinc d'elles eren insensates i cinc prudents. En efecte, les insensates, quan agafaren les seves llànties, no se'n van endur oli; en canvi les prudents prengueren oli en les seves ampul·les juntament amb les seves llànties. Com que l'espòs trigava, s'endormiscaren totes i s'adormiren. A mitja nit es produí un clam: "L'espòs és aquí! Sortiu a rebre'l!". Llavors s'aixecaren totes aquelles verges i prepararen les seves llànties, però les insensates digueren a les prudents: "Doneu-nos del vostre oli, que les nostres llànties s'apaguen". Respongueren les prudents, dient: "No fos cas que no arribés per a nosaltres i vosaltres; és millor que aneu als qui en venen i compreu-ne". I mentre anaven a comprar-ne, vingué l'espòs, i les que estaven preparades entraren amb ell a les noces, i es tancà la porta. Finalment arribaren també les altres verges, dient: "Senyor, Senyor, obre'ns!". Però ell, responent, digué: "En veritat us ho dic: no us conec". Vetlleu, doncs, perquè no sabeu el dia ni l'hora».

© Albada Editorial / evangeli.net

«L'espòs és aquí! Sortiu a rebre'l!»

Rev. P. Anastasio URQUIZA Fernández MCIU
(Monterrey, Mèxic)

Avui, se'ns convida a reflexionar sobre la fi de l'existència; es tracta d'un advertiment del Bon Déu sobre el nostre fi últim; així, doncs, no juguem amb la vida. «Aleshores el regne dels cels es podrà comparar a deu verges, les quals, havent pres les seves llànties, sortiren a rebre l'espòs» (Mt 25,1). La fi de cada persona dependrà del camí que hagi escollit; la mort és conseqüència de la vida –assenyada o desassenyada– que hom hagi dut en aquest món. Les noies desassenyades són les que, havent escoltat el missatge de Jesús, no l'han posat en pràctica. Les noies assenyades són les que ho han traduït a la vida, i per això entren al banquet del Regne.

La paràbola és un toc d'atenció molt seriós. «Vetlleu, doncs, perquè no sabeu el dia ni l'hora» (Mt 25,13)

No deixeu mai que s'apagui la torxa de la fe, perquè qualsevol moment pot ser el darrer. El Regne ja és aquí. Enceneu les torxes amb l'oli de la fe, de la fraternitat i de la caritat mútua. Plens de llum, els nostres cors ens permetran viure l'alegria autèntica ja ara i aquí. Els qui viuen prop nostre també es veuran il·luminats i coneixeran el goig de la presència de l'Espòs esperat. Jesús ens demana que no ens manqui mai aquest oli a les nostres torxes.

Per això, quan el Concili Vaticà II, que escull a la Bíblia les imatges de l'Església, es refereix a aquesta comparança de l'espòs i l'esposa, i pronuncia aquesta paraules: «L'Església és descrita també com a esposa immaculada de l'Anyell immaculat, estimada pel Crist i a la qual s'ha entregat a fi de santificar-la, l'ha unida a Ell en un pacte indissoluble, l'alimenta i en té cura incessantment. A ella, lliure de tota taca, la va voler unida a Ell mateix i sotmesa per l'amor i la fidelitat».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «L'ànima té la seva porta a la que ve el Crist i truca. Obre-li, doncs; vol entrar, vol trobar en vetlla a la seva Esposa» (Sant Ambròs)

- «Veritable saviesa és aprofitar la vida mortal per realitzar obres de misericòrdia, perquè, després de la mort, això ja no serà possible» (Benet XVI)

- «'Els béns de la dignitat humana, de la comunió fraterna i de la llibertat, és a dir, tots aquells béns que són fruit de la natura i del nostre treball, després que, en l'Esperit del Senyor i segons el seu manament, els hàgim propagat a la terra, els tornarem a trobar, però nets de tota taca, il·luminats i transfigurats, quan el Crist retornarà al Pare el Regne etern i universal' (Concili Vaticà II). Llavors Déu ho serà 'tot en tots' en la vida eterna» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.050)